

Вторници с Мори

Един старец, един младеж
и най-великият урок на живота

МИЧ АЛБОМ

LAWNMOWER
lawn sweeper
spade serv.
call 513-555-6444
or 513-383-1000
HAVE
LAWNMOWER
will travel. Spring/
Fall cleanup. Trim
hedges, lawn
cutting and trips to
dump.
Phone 522-6666

**HOUSE
PLANS** By
residential design
architect. Estate,
Log Homes,
Cottages,
Renovations.
Free no obligation
consultation.
513-201-1000

**TOTAL
ESTATE**
insurance, all

**NEW!
PRIVATE SOCIAL SERVICE**
offers advocacy, letters or
referral or recommendation
general counselling, guidance
advice, research, etc. Entirely
via email or postal mail! Visit
our website
Reasonable rates. Register
professional and confidential.
Stop being intimidated by
personnel; let us stop your
worrying; We can help! Free
plans ok.

provide on-the-spot
professional
installation v
removal of
debris or ch
to install th
yourself. T
Window and
Store.

**Professio
Cleaning Li**
Houses, Con
Apartments
Reasonable
Rates. Pleas
call Manon
(513)898-1000

ВТОРНИЦИ С МОРИ

Мич Албом заедно с Мори

МИЧ АЛБОМ работи за вестник „Детройт фри прес“ и десет пъти е избиран за спортен журналист „№ 1“ на Америка от Съюза на редакторите на спортни издания. Албом, бивш професионален музикант, е водещ на всекидневно предаване по радиостанция в Детройт, редовно участва и в предаването „Спортни журналисти“. Освен бестселъра „Вторници с Мори“, преведен на много езици, голям успех имат и книгите му „Готин“ и „Великолепната петорка“, както и четирите му сборника с репортажи.

Живее в щата Мичиган заедно със съпругата си Джанин.

За книгата

Мич Албом се е възползвал от своя втори шанс да преоткрие някогашния си преподавател Мори Шуорц през последните месеци на неговия живот. С пълно съзнание за предстоящата му смърт, Мори и Мич се срещат всеки вторник в кабинета на преподавателя, също както навремето в колежа. Подновената им връзка се превръща в един последен „курс от уроци за живота“.

„Вторници с Мори“ е възшебна хроника на техните прекарани заедно часове, чрез която Мич споделя със света последния нетленен дар на Мори.

Всички светци, наред с Буда, ни учат, че мъдростта и състраданието са едно и също нещо. Сега пред нас се разкрива образът на Мори, който прави тази мисъл съвършено ясна. Неговият живот и неговата смърт ни показват правилния път.

Джоана Бул
основател и изпълнителен директор на Клуб „Ажилда“

Всяка страница на тази затрогваща книжка свети с неудържимия пламък на сърцето.

Равин Харолд Кушнер
автор на „Когато на добрите хора се случват лоши неща“
и „Колко добри да бъдем? Ново разбиране за вината и прошката“

Дълбоко възнуващ разказ за смелост и мъдрост, споделени от един отдаден на делото си учител, погледнал в лицето многоликия образ на собствената си смърт. Присъстващите на неговия последен урок има какво да научат.

Джон Кабат-Зин
съавтор на „Благословии за всеки ден“
и „Ти си там, където отидеш“

ВТОРНИЦИ

С МОРИ

МИЧ АЛБОМ

*Един старец, един младеж
и най-великият урок на живота*

Превод от английски Мая Калоферова

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)

Фирмена книжарница: 988 01 93

Mitch Albom

TUESDAYS WITH MORRIE

Copyright © 1997 Mitch Albom

All rights reserved.

© Издателска къща „Кибеа“, 2000, 2011

© Мая Калоферова, превод, 2000

© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2000, 2011

ISBN: 954–474–215–8

*Тази книга е посветена,
на брат ми Питър,
най-смелия човек, когото познавам...*

Съдържание

<i>Благодарности</i>	10
УЧЕБНАТА ПРОГРАМА	11
УЧЕБНОТО СЪДЪРЖАНИЕ	15
СТУДЕНТЪТ	24
УЧЕБНИЯТ ФИЛМ	28
ОРИЕНТИРАНЕ	34
КЛАСНАТА СТАЯ	40
ПРОВЕРКА НА ПРИСЪСТВИЕТО	49
ПЪРВИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за света</i>	56
ВТОРИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за самосъжалението</i>	64
ТРЕТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за съжалението и разкаянието</i>	71
УЧЕБНИЯТ ФИЛМ, ВТОРА ЧАСТ	78
ПРЕПОДАВАТЕЛЯТ	81
ЧЕТВЪРТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за смъртта</i>	88
ПЕТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за роднините</i>	97
ШЕСТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за чувствата</i>	107

ПРЕПОДАВАТЕЛЯТ, ВТОРА ЧАСТ	116
СЕДМИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за страха от остаряването</i>	123
ОСМИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за парите</i>	131
ДЕВЕТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за любовта, която продължава</i>	138
ДЕСЕТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за брака</i>	149
ЕДИНАДЕСЕТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за нашата култура</i>	158
УЧЕБНИЯТ ФИЛМ, ТРЕТА ЧАСТ	166
ДВАНАДЕСЕТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за прошката</i>	170
ТРИНАДЕСЕТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Разговаряме за подходящия ден</i>	177
ЧЕТИРИНАДЕСЕТИЯТ ВТОРНИК	
<i>Сбогуваме се</i>	186
ДИПЛОМИРАНЕ	192
ЗАКЛЮЧЕНИЕ	195

Благодарности

Искам да благодаря за огромната помощ, която ми бе предоставена при създаването на тази книга. Искам да благодаря за споделените спомени, за търпението и насоките на Шарлот, Роб и Джонатан Шуорц, Мори Стайн, Чарли Дърбър, Горди Фелмън, Дейвид Шуорц, равин Ал Акселрад, както и на многобройните колеги и приятели на Мори. Искам специално да благодаря и на Бил Томас, моя редактор, който умело ръководеше осъществяването на този проект. И както винаги, благодаря на Дейвид Блек, който често вярва в мен повече от мен самия.

И най-вече, разбира се, благодаря на Мори, който пожела да направим заедно тази последна дипломна работа. Имали ли сте някога подобен учител?

Учебната програма

Последният курс в живота на стария ми преподавател се провеждаше веднъж седмично в дома му, край прозореца в кабинета, откъдето можеше да наблюдава как малък хибискус рони розовите си листчета. Заниманията започваха всеки вторник след закуска. Темата беше *Смисълът на живота*. Обучението се водеше от личен опит.

Оценки не се пишеха, но всяка седмица имаше устен изпит. Трябваше да се отговаря на въпроси, а също така и да се задават въпроси. От време на време беше наложително да се изпълняват различни дребни поръчки от рода на това да преместиш главата на преподавателя по-удобно върху възглавницата или да нагласиш очилата на носа му. Целувката за довиждане носеше допълнителни точки.

Учебници не бяха нужни, но се покриваха много теми, сред които любовта, работата, обществото, семейство, старостта, прошката и накрая смъртта. Последната лекция беше кратка, само няколко думи.

Вместо церемония за дипломиране се състоя погребение.

Макар заключителен изпит да не се предвиждаше, очакваше се наученото да бъде отразено в дълга пис-

мена работа. Именно този материал четете в момента.

В последния курс, проведен от стария ми преподавател, участваше само един студент.

Това бях аз.

Късната пролет на 1979 година, задушен и влажен съботен следобед. Седим стотици един до друг върху строежите в редици сгъваеми дървени столове на голямата поляна в университетския двор. Облечени сме в сини найлонови тоги. Слушаме нетърпеливо дългите речи. Когато церемонията приключва, хвърляме шапки във въздуха и ето, че вече официално сме завършили колеж, поредният випуск на университета „Брандайс“ в град Уолтам, щата Масачузетс. За мнозина от нас завесата след периода на детството току-що се е спуснала.

След церемонията успявам да открия Мори Шуори, любимия ми преподавател, и го представям на родителите си. Той е дребничък и пристъпва с дребни стъпки, сякаш всеки момент силен вятър може да го отвее високо в облаците. Облечен в специалната тога по случай официалното тържество за завършването, той прилича на нещо средно между библейски пророк и приказен елф. Има синьозелени искрящи очи, оредяла сребриста коса, разтиляна върху челото, големи уши, триъгълен нос и щръкнали посивели вежди. Макар зъбите му да са криви, а долните наклонени навътре – сякаш някога са били ударени с юмрук – той се смее така, като че ли си му разказал най-смешния виц на света.

Споделя с родителите ми как съм посещавал всичките му часове.

– Вашият син не е случайно момче – казва той.

Забивам смутено поглед във върховете на обувките си. Преди да се разделим, връчвам на преподавателя си подарък – светлокафяво куфарче с инициалите му отпред. Купих го предния ден от търговския център. Не ми се иска да го забравя. Може би не ми се иска и той да ме забрави.

– Мич, ти си от добрите – казва той, докато се възхищава на куфарчето.

После ме прегръща. Усещам слабите му ръце около тялото си. Аз съм по-висок от него и докато ме прегръща, се чувствам неловко, сякаш аз съм родителят, а той детето.

Пита ме дали ще му се обаждам и без да се замислям отвърщам:

– Разбира се.

Когато отстъпва назад да си върви, забелязвам, че плаче.